

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 32/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2001 predbežne prerokoval podnet THM, P., zastúpenej advokátom Mgr. S. M., Advokátska kancelária H. & P., B., vo veci porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky konaním Okresnej prokuratúry v P. a Krajskej prokuratúry v T. a takto

r o z h o d o l :

Podnet THM, P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 16. februára 2001 doručené podanie THM, P. (ďalej len „spoločnosť“), ktorým namietla porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) konaním Okresnej prokuratúry v P. a Krajskej prokuratúry v T. Právnická osoba vidí porušenie svojho práva na inú právnu ochranu v tom, že uvedené prokuratúry na základe jej podnetu (aj opakovaného) nepodali protest prokurátora proti cenovému výmeru Okresného úradu v P. č. 1/2000.

Ústavný súd je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Jednou z podmienok, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní podnetu, je, či podnet nie je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd už viackrát uviedol: „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je aj jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“ (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 75/96, I. ÚS 20/97 a I. ÚS 84/97).

II.

Základnými východiskami pre rozhodovanie ústavného súdu vo veci tohto podnetu bolo preskúmanie vzťahu medzi oprávnením právnickej alebo fyzickej osoby podať podnet na podanie protestu prokurátora a postupom prokurátora po podaní takéhoto podnetu.

Do pôsobnosti prokuratúry patrí podľa § 11 ods. 1 zákona č. 314/1996 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) aj oprávnenie prokurátora na podanie protestu proti všeobecne záväzným právnym predpisom, všeobecne záväzným nariadeniam obcí, smerniciam, úpravám, uzneseniam, iným právnym aktom a rozhodnutiam orgánov verejnej správy vydaným v jednotlivých veciach, ktorými bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. To, že ide o oprávnenie, potvrdzuje aj znenie § 10 ods. 1 a ods. 2 písm. a) citovaného zákona (prokurátor je oprávnený ...).

Podľa § 30 zákona o prokuratúre prokurátor z vlastnej iniciatívy alebo na základe podnetu preskúma postup alebo rozhodnutie orgánov verejnej správy, rozhodnutie súdu, prokurátora, vyšetrovateľa a policajného orgánu z hľadiska zachovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov a vykoná opatrenie na odstránenie zistených porušení, ak na preskúmanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Pisateľa podnetu o jeho vybavení vyrozumie, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ten, kto podnet podal, môže žiadať preskúmanie zákonnosti jeho vybavenia opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený orgán. Ďalšie, obsahovo rovnaké podnety sa už nepreskúmavajú.

Zákon o prokuratúre však neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by oprávňovalo fyzickú osobu alebo právnickú osobu na to, aby na základe jej podnetu musel prokurátor podať protest, inak povedané, že by podnetu musel vyhovieť. Podnecovateľ má právo len na to, aby bol o vybavení svojho podnetu vyrozumený. Toto právo však nezakladá základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a nie je ani jeho súčasťou.

Preto medzi konaním prokuratúr, ktoré vyrozumeli (aj na základe opakovaného podnetu) spoločnosť o tom, že protest prokurátora nepodajú, a tvrdým porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je žiadny príčinný vzťah. Vytvorenie takého príčinného vzťahu by predpokladalo, že právo na podanie protestu prokurátora na základe podnetu právnickej osoby (aj fyzickej osoby) je súčasťou práva na inú právnu ochranu.

Tieto právne závery viedli ústavný súd k tomu, že podnet odmietol ako zjavne neopodstatnený (§ 25 zákona o ústavnom súde).